

Sygn. akt IV CSK 698/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku [...] Związku [...] w W.
przy uczestnictwie Towarzystwa [...] w W., Skarbu Państwa - Starosty [...],
Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w R.
i Nadleśniczego Nadleśnictwa [...] w G.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 28 czerwca 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wnioskodawca - [...] Związek [...] w W. wniósł od postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 28 czerwca 2013 r., wydanego w sprawie o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, skargę kasacyjną, opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 172 § 1 i 2 w zw. z art. 336 i 339 k.c., a także art. 172 k.c. w zw. z art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321) i w zw. z art. 177 k.c., oraz naruszenia prawa procesowego - art. 510 § 1 i 2, art. 174 § 1 pkt 1, a nadto art. 328 § 2 k.p.c. Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżący wskazał, że „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne związane ze stosowaniem art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321) i podanego tam terminu rozpoczęcia biegu przedawnienia oraz jego skrócenia w stosunku do art. 175 w zw. z art. 172 k.c. wobec ewentualnego wystąpienia okoliczności, o których mówi art. 121 pkt 4 k.c.". Ponadto, zdaniem skarżącego, „w świetle prawidłowo ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego oraz uznając za zasadną argumentację dotyczącą spełnienia przesłanki w zakresie okresu posiadania, a także wywody uzasadnienia niniejszej skargi kasacyjnej dotyczące posiadania samoistnego uznać należy, że skarga jest oczywiście zasadna". Okolicznością mającą uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania miała być także nieważność postępowania z powodu, o którym mowa w art. 379 pkt 2 k.p.c. Według skarżącego, „kluczowym dla oceny prawidłowości zapadłego orzeczenia (...) jest kwestia stwierdzenia, czy reprezentowane w sprawie Towarzystwo jest tym samym co rozwiązane w roku 1950 i przywrócone do życia 21 sierpnia 1990 r., czy też zupełnie inną osobą prawną, której był prawny początek się wraz z rejestracją przez Sąd w dniu 2 listopada 1990 r. Nawet jeżeli zasadnym jest twierdzenie o następstwie obu Towarzystw, co kwestionuje skarżący, to brak podstaw do uznania, że Towarzystwo to posiadało organ powołany do jego reprezentowania, a pełnomocnik był należycie umocowany."

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wskazał trzy spośród tych przyczyn, jednak żadnej z nich nie wykazał.

Przekonanie przez skarżącego o wystąpieniu przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagało przedstawienia konkretnego zagadnienia prawnego, które miało w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzyganiu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Skarżący nie przedstawił żadnego skonkretyzowanego problemu prawnego, do którego Sąd Najwyższy miałby się odnieść, a całość argumentacji sprowadza się w istocie do powtórzenia fragmentów uzasadnienia podstaw skargi. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi rozpoznania oraz uzasadnienie jej podstaw to dwa różne elementy skargi służące różnym celom, wymagające przedstawienia odpowiedniej dla nich argumentacji, nie mogą być zatem traktowane zamiennie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38).

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, skarżący nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego postanowienia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl. i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu, o którym mowa art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący ograniczył się do twierdzenia o jego wystąpieniu oraz niedopuszczalnego w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. kwestionowania ustalonego przez Sąd drugiej instancji stanu faktycznego.

Nie doszło także do nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy musiałby wziąć pod uwagę z urzędu na podstawie art. 393¹³ § 3 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, ewentualne nieuczestniczenie w postępowaniu nieprocesowym osoby zainteresowanej w rozumieniu art. 510 § 1 k.p.c. nie stanowi przyczyny nieważności tego postępowania (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2010 r., III CZP 112/09, OSNC, 2010, nr 7-8, poz. 98). Podstawy stwierdzenia nieważności nie stanowią także powoływane przez skarżącego wątpliwości co do tożsamości uczestniczącego w postępowaniu Towarzystwa.

Wobec niestwierdzenia żadnej z przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.